

Ce dacă-i scufundată Atlantida?

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Simt uneori că inima-i o piatră
Pe care cresc licheni, iar arahnide
O vizitează des pășind frigide
Când jarul plânge și se stinge-n vatră
Cu licăriri tăioase și algide.

Perdeaua nopții îi mai dă speranță,
Înfășurând în alge crisalida,
Că n-ar fi scufundată Atlantida...
Și dac-ar fi nu are importanță
Cât te visez simțind că-mi ești silfida.

Simt uneori că inima se sfarmă
Ca un grăunte și cu praf de stele
Mă-mbrac pe gene, mii de bucățele
Le contopesc în suflet ca pe-o armă
Și-o-ndrept tăcut spre visele rebele.

- Atlas impune legi și teoreme
Pe care noi le încalcăm cu voie,
Prezența ta aici e o nevoie
Și habar n-am dacă-i târziu, devreme...
Pe Ararat corabia lui Noe

Mi-aduce-aminte de potop... Să fie
De-atunci Atlantis, oare, scufundată
Sau doar legenda spune că odată
Erau atlanți uniți de-o poezie
Cum nu s-a scris, iubirea mea, vreodată.

Noi plagiem registrele pierdute
În ape-adânci, cu scânteieri celeste,
Copii de zei închiși într-o poveste
Să eludăm idei preconcepute,
Dar numai timpul poate să ne-atest.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif